

GREȘEALA MARELUI MO

MIHAI BISTRICEANU

*PREMIUL III (SCHIȚĂ) LA CONCURSUL ANUAL DE CREAȚIE
LITERAR-ARTISTICĂ DE ANTICIPAȚIE, BUCUREȘTI, 1983*

AMINTIRILE mele sînt foarte ciudate. Vreau să-mi cunosc viitorul. Vă implor, arătați-mi-l! Oricare ar fi. Degeaba îmi spuneți că mașina nu vrea să funcționeze. La ceilalți cum a funcționat? Auziți? La verificare a ieșit O.K. Nu e defectă. Vă rog, lăsați-mă să mai încerc o dată! Cum? Să vă povestesc? Mi-ar lua cam mult timp. O.K., dar îmi promiteți că după aceea mă lăsați să mai încerc o dată? Pot să mă așez? Mulțumesc.

Amintirile mele încep cu cîteva zile înainte...

Primul lucru pe care mi-l amintesc e acela că am deschis ochii și m-am trezit într-o încăpere slab luminată și cu un miros nu prea plăcut. Mi-era frig. Un tip cu mustață tocmai scotea din mine un cuțit lung și, paradoxal, fără cea mai mică pată de sînge. Apoi, un altul a intrat sorbind printr-o țigară fumul din jur. A strigat printre dinți: „Lichidați-l!”, la care mustăciosul a replicat: „Nimic!”. Cel cu țigara a ieșit întrebînd: „Ceva nou?” Nici nu se închisese bine ușa că tipul cu mustață a și început să mă lovească. Nu mă durea deloc și asta îl enerva, pare-mi-se. Din cînd în cînd se mai oprea și mă întreba cine sînt și ce căutam la bancă. Și, mai ales, voia să știe cine mă plătește. Nu știam nimic, nu-mi aminteam nimic. I-am spus-o de cîteva ori, dar el mă lovea în continuare cu picioarele. Din cînd în cînd se oprea și ieșea sau se așeza pe un scaun. Eu eram legat. Mi-era sete și foame. Din ce în ce mai puțin. La un moment dat nu-mi mai era decît sete. Apoi, nici atît. Trecuseră deja două sau trei zile. Din cînd în cînd, în locul celui mustăcios venea unul gras și foarte scund sau un altul căruia i se înfingeau dinții într-o bucată de gumă de mestecat, iar el încerca mereu să-i scoată. Și ei mă loveau. Cel scund respira greu și se odihnea des. Gemea scaunul sub el. Celălalt zîmbea tot timpul și nu se așeza deloc. Cînd obosea, pleca. Dar întrebările erau aceleași. Apoi a venit grasul și m-a legat mai bine, după care m-a împins pînă lîngă niște trepte. Nu știu cum, am pornit-o în sus, rostogolindu-mă. La capătul lor mă așteptau ceilalți doi. M-au închis într-o mașină blindată. Au urcat lîngă mine și am pornit. M-au mai întrebat de cîteva ori cine sînt, apoi m-au dezlegat și a scos fiecare cîte un pistol pe

care mi l-au înfîpt între coaste, silindu-mă astfel să-mi țin mîinile la ceafă. Mașina opri cu un scîrîit lung și cei doi și-au tras cîte un ciorap peste față. Au băgat pistoalele în buzunare, m-au apucat de brațe și am coborît. Jos ne aștepta al treilea, care, probabil, condusese. Am intrat cu toții în clădirea cea mai apropiată și, în timp ce grasul abia se mișca, ținînd în brațe doi saci pe care se contura, cîte un S tăiat de două ori de sus în jos, ceilalți doi m-au ascuns după ușă. Apoi m-au privit toți trei cu mirare și au intrat. Înăuntru cîtiva dormeau pe jos. Am văzut cum grasul a ascuns sacii într-un dulap. Au scos pistoalele și cei de pe jos s-au ridicat. I-au împușcat pe toți și aceștia au început să țipe. Apoi au ieșit. Strada era pustie. Am ajuns la intersecție și am traversat. Era verde. Cum am pășit pe trotuarul celălalt s-a aprins becul roșu. Am așteptat cîteva secunde, după care am pornit spre un coș de gunoi. Am scos un ziar din el. Am citit pagina de sport, l-am răsfoit puțin, apoi l-am vîndut unei femei dintr-un chioșc plin de ziare. M-a salutat, am salutat-o, și am plecat. Un creion care pînă atunci stătuse liniștit pe trotuar a țopăit de cîteva ori, apoi s-a aruncat pe fereastra deschisă a casei pe lîngă care treceam. Dinăuntru s-a auzit un țipăt: „La dracu’, iar i s-a rupt vîrful!”. Apoi... A, da! Am traversat împreună cu o bătrînă. Cînd am ajuns în cealaltă parte a străzii m-a rugat să o ajut să se întoarcă sau cam așa ceva. Dar nu i-am dat nici o atenție și m-am așezat în parc pe o bancă. Atunci am realizat că ceea ce se întîmplă cu mine este illogic sau cel puțin ciudat. Și am pornit spre dumneavoastră. A, înainte de a mă scula de pe bancă, o vrabie a adus bătrînului de lîngă mine un colț de biscuit. I l-a pus chiar în palmă. Bătrînul a scos din gură restul, a potrivit cu grijă bucata lipsă, a pus biscuitul în pachetul pe care apoi l-a închis și l-a vîndut unui tînar care se plimba ducînd o ladă plină cu dulciuri. Apoi am ajuns aici. Asta e tot. Vă rog, lăsați-mă să mai încerc o dată. Poate-mi voi afla totuși viitorul. Vreți? Vă rog!

*

Scufundat în fotoliul său, Marele MO ordonă, studiind imaginea de pe monitor:

— Aduceți-l înapoi! Îl vom trimite în sensul celălalt al timpului. Se pare că la ei nu acesta e cel pozitiv.